

A turné

A szaxofonos belekezd a *Here's that rainy day*-be, aztán meggondolja magát, és egy rövid átkötő improzó után *A rózsaszín párduccal* folytatja. Fél órája figyelem, egész jól adja, de még senki sem dobott neki semmit. Én már rég hazamentem volna a helyébe.

– Hé, van egy cigid? – Csak akkor jövök rá, hogy nekem szól a kérdés, amikor a Martens bakancs lekoccolja a New Balance-omat.

– Ööö, mi? Cigi? Nem, nincs.

Azt hiszem, a hidegtől leállt az agyműködésem. Az arc, aki le akart lejmolni, felvonja a szemöldökét, megvetően végigmér, aztán mélyen a szemébe húzza a kapucniját, és visszasétál a haverjaihoz. Az övéről lógó láncok csilingelnek, ahogy lépked. Nem tudom, milyen hatást akar kiváltani ezzel a szereléssel, de ez így inkább röhejes, mint félelmetes. Egy agyonpiercingezett csaj odanyújt neki egy cigit, ő beleszív, visszaadja. Azon gondolkodom, hogy ha odamennék hozzájuk jópofizni, vajon én is kapnék-e egy slukkot. Persze nem megyek oda, mert tegnap este óta tudom, hogy nem tudok angolul jópofizni. Angolokkal jópofizni meg pláne nem. Én őket nem értem, ők meg engem.

Nem akarok a tegnap estére gondolni, bámulom a peronon gyülekezőket, próbálom kitalálni, ki hová mehet. Késő van, ez már az utolsó vonat London felé. A szaxofonos a *Csillagok háborúja* intróját játsza. Most már tényleg haza kéne mennie. Egy nő leül mellém a padra, lábamra teszi a laptoptáskáját, bocsánatot kér, de nem rakja arrébb. Lehajol, kotorászik, közben megtaszítja a lábam. Megint bocsánatot kér, nem is tőlem, csak úgy általában. Fáradt az arca, a lába kidagad a magassarkú cipőből. Lehelete savanyú, de nem bánom. Elképzelem, hogy odabújok hozzá, és az ölébe hajtom a fejemet. Combjai puhák és langyosak, mint egy párna. A nő erről persze semmit sem tud, feltápászkodik, rálép a lábamra, még háromszor bocsánatot kér, aztán felszáll a vonatra. Sajnálom, hogy elmegy. A piercinges banda is eltűnt, egyedül maradtam a peronon.

Ránézek a telefonomra. Üzenetem nincs, csak egy értesítés jött, hogy Sanya lájkolta a tegnapelőtt feltöltött fotóimat. Megnézem a képeket. Csónakok a folyón, sötét templombelső. Szelfi Katával és az új haverjaival egy pub előtt. Sanya előttem ült nyolcadikig, de soha nem dumáltunk, és nem hiszem, hogy megismerném, ha találkoznék vele az utcán.

Hogy Kata ír nekem, azt már órákkal korábban elengedtem, de azt hittem, legalább anyáék válaszolnak. Persze azok után, ahogyan leléptem, elég gáz, hogy most őket nyaggatom, de azért ennél jobb alkalmat is találhatnának a megleckéztetésemre. Például, ha valahogy hazakerülök, elbeszélgethetnek velem a meleg konyhában. Igazából sajnálom, hogy hazudtam nekik, de nem tehettem mást, el kellett jönnöm Katához. Próbálták visszafogni magukat, de az elejétől fogva tudtam, hogy nem örülnek amiért velem járok. Anya kiakadt, hogy mire költök el annyi pénzt, apa meg attól tartott, hogy a sok bulizás miatt rosszabbul megy majd a játék. Legalább arról nem tudnak, hogy cigizek. Milyen fűvós az, aki dohányzik? Ezen apám mindig felhúzza magát. De ha már itt tartunk, milyen fűvós az, aki egy idegen angol város vasútállomásán fagyosodik ahelyett, hogy Szentpéterváron turnézna a zenekarával?

A telefon képernyőjén megjelenik a figyelmeztető üzenet, hogy 9%-on van az aksi. Hidegben gyorsan merül, és az állomáson egyetlen konnektort sem találtam. Ha írnak, se fogom tudni elolvasni. Iszonyúan remegek. Nem tudom, a hajléktalanok hogy csinálják. És még csak november van. Vajon hozzá lehet ehhez szokni? Vagy ebbe csak beledögleni lehet? Felállok, hátamra veszem a táskám, és sétálni kezdek. Talán a mozgás melegen tart. Átmegek a várótermen. Itt legalább a levegő nem olyan nyirkos. Kata mondta tegnap, hogy hívják az angolok az ilyen ködszitalást. Csak két hónapja van itt, de már ilyeneket tud. Kár, hogy közben más szavakat meg elfelejtett. Sőt, ha az új haverjai ott vannak, magyarul sem beszél.

Csak azt nem tudom, miért írta, hogy hiányzom neki, és szeretné, ha meglátogatnám. Katán soha nem tudtam eligazodni. Már eleve azt sem értettem, miért jár velem. Robi bulijában találkoztunk először, és nekem már akkor is marhára bejött, de nem gondoltam, hogy van nála esélyem. Nem azért, mintha annyira gáz lennék, de melyik csaj jár két évvel fiatalabb pasival? Ráadásul sejtettem, hogy mint Robi minden haverja, ő is gazdag, én viszont nagyon nem vagyok az. Amikor másodszor találkoztunk, már feltűnt, hogy az átlagosnál többször teszi a kezét az enyémre, de nem esett le, hogy erre nekem lépnem kéne valamit. Töketlennek gondolhattam, mert gyakorlatilag csak akkor jöttem rá, hogy kapásom van, amikor lesmárolt Robiék Q7-esének a hátsó ülésén. Mondjuk, attól kezdve már tudtam, mit kell csinálnom.

Kábé mostanáig. Vagy addig, amikor megmondta, hogy hiába vették fel a közgázra, ő inkább halaszt egy évet, és elmegy Angliába nyelvet tanulni. Aztán majd meglátja. Az szóba sem került, hogy én mit szólok ehhez, és végül is mit lehet ehhez szólni? Hogy ne menjen, mert az

elmúlt fél év volt a legjobb dolog az egész eddigi életemben? Hogy tényleg nem látja, hogy mi ketten rohadtul egymáshoz tartozunk? Hogy nem fogom kibírni nélküle? Csak elrontottam volna a nyár utolsó pár hetét.

Apa mindig azt mondja, ha hibázok, ne vegyem tudomásul, mert attól széthullik a darab. Menjek tovább, és még nagyobb odaadással forduljak rá a következő feladatra. Egyszer láttam, ahogy ezt megcsinálta koncert közben. Nevetséges volt, simán félrefújta a szólójában, kiesett a ritmusból, de aztán olyan átéléssel játszott tovább, hogy szinte fénylett a feje. A közönség állva tapsolt a végén, a gyíkok szerintem rá se jöttek, hogy apa hibázott. Jó lenne ilyen profinak lenni, és ha a *Kata meglátogatása* című etűdnek kicsit el is bénáztam a végét, most teljes erőbedobással koncentrálni a következőre: *Pénz és szállás nélkül Angliában*. Rafkós darab, tuti közönségsiker.

Az állomás körüli boltok előtt le van húzva a roló, csak egy kis büfé van még nyitva. Ahogy közelebb megyek, meleg sültkrumpliszag borul rám. A pult mögött nagydarab fekete pasas áll, fülén neonzöld fejhallgató. Igyekszem úgy állni, hogy ne vegyen észre. Az akku két százalékon van, és még mindig nem írt senki. A falnak dőlök. A reszketés a vállamból a beleimbe költözik. Reggel óta nem ettem. Tíz hete ilyenkor ruha nélkül fürödtünk a Balatonban Katával. Ellógtam a zenekari tábort, hogy lemehessek hozzá Almádiba. Ezért akár ki is rúghattak volna a suliból, de nem bántam, amúgy se akartam zenész lenni, és nyirkos állomásokon fűjni kegyelemfillérékért. Kata azt mondta, az ő sulijába simán átvinnének, de végül nem rúgtak ki, mert apa szerzett nekem orvosi igazolást. Még soha nem láttam olyan dühösnek. Azon soha nem görcsöl, hogy milyen jegyeim vannak matekból vagy magyarból, de ha nem gyakorolok elég lelkesen, azonnal tart egy motivációs beszédet. Hát, most két napja egy hangot sem játszottam, és úgy érzem, nem is fogok soha többé.

Leejtem a telefonomat, és ezzel magamra vonom a nagydarab figyelmét.

– Hé, te! – szól ki a pult mögül.

– Bocs, már megyek is – mondom, és hátrahúzódok a lámpa fényköréből.

– Akarsz krumplit? – kérdezi. Azt hiszem, rosszul hallok, de megismétli hangosabban.

– Persze – vágom rá, mielőtt meggondolhatná magát.

Belépek a bódéba, aztán rögtön eszembe jut, hogy mi van, ha ez csapda. Lehet, hogy ez a férfi egy szervkereskedő banda tagja, vagy egy aberrált, aki meg akar erőszakolni. Egy pillanatig

nem tudom, melyik a rosszabb eshetőség. Akkor már inkább szervkereskedő legyen, döntöm el végül.

– Megmaradt – mondja a nagydarab, aztán hozzátesz még valamit, amit nem értek.

Bólogatok és hümmögök. Papírtölcsérbe tölti az állott sültkrumplit. Eszembe jut a gázspray, amit a húgom hord a táskájában. Nálam csak egy merülő mobil van. Hülyeség volt lelépni egy nappal a turné előtt. Ezt már nem fogják nekem megbocsátani. Merev vigyorral veszem el a krumplit, megköszönöm, és az ajtó felé settenkedem. A büfés nem tartóztat fel, egykedvűen pakolászik. Már majdnem az utcán vagyok, amikor meglátok egy konnektort a pult felett. Ha rendesen működne az agyam, biztos fel sem merülne bennem, hogy megkérdezzem, tölthetem-e kicsit a telefonomat. Összehúzott szemöldökkel néz rám. Megismétlem a kérdést, próbálok angolosan nyávogni a végén.

– Értettelek elsőre is, csak nem tudom, miért tegyek neked szívességet – feleli vállrándítva.

– Oké, bocs – mondom megsemmisülve, és az ajtó felé fordulok.

– Töltheted, nem bánom, de csak amíg elpakolok – szól utánam. – Nem fogok itt dekkolni miattad.

Megint hálálkodom, ebben már egész jó vagyok. Előhalászom a töltőmet, remegő kézzel bedugom a telefont, aztán magamba tömök négy szál krumplit. Rágós, de jó meleg. A pasas felteszi a fejhallgatóját, aztán fog egy koszos rongyot, elmázojja vele a zsírcseppeket a csempén. Fagyasztott virsliket hoz a hátsó raktárból, bepakolja őket egy miniatúr hűtőbe a fritóz alatt. Ritmusra lép, himbálja a könyökét és a csípőjét. Elszégyellem magam, mintha illetlen dolog lenne zenehallgatás közben meglesni valakit. Kibámulok az ablakon. A lámpák alatt csillog a fura köd-eső.

Nem fogok Katára gondolni. Érzem, hogy gyűlnek a könnyek a szememben, pedig igazából nem is szomorú vagyok, inkább dühös. Ha megírta volna, hogy vége, azt megérteném, arra számítottam is, de még ma reggel sem mondta ki, hogy nem akar velem járni. Szerinte én problémázom, én várok tőle túl sokat. Tegnapelőtt miért nem mentem el valahová egyedül? Neki előre megbeszélte programja volt, igazán nem számíthattam rá, hogy engem fog pesztrálni, de van itt elég pub, nem kellett volna otthon duzzognom. Ő megtette, ami tőle telt, tegnap elvitt magával a bárba, pedig oda elvileg csak nagykorúak léphetnek be. Nem emlékszik, hogy a hátát mutatta

volna nekem, arról meg végképp nem tehet, hogy nem beszélek elég jól angolul ahhoz, hogy be tudjak kapcsolódni a beszélgetésbe. Én sértődtem meg, én akartam a kanapén aludni, most akkor mit pattogok.

Rágom a krumplit, de alig érzem az ízét. Kemény gombócba gyűlik a gyomromban. Nem akarom hallani Kata hangját, de itt, a melegben védtelen vagyok ellene. Nem tűntek rossz fejnek az új haverjai, Joséval, a mexikói sráccal egész jól összehaverkodtam, csak a copfos francia fickó tűnt ellenszenvesnek. Valószínűleg azért, mert röhögött magában, amikor valami hülyeséget mondtam. Ezt talán még nem is bántam volna, ha Kata nem nevetett volna vele, és nem hagyja, hogy a kvíz alatt többször is a vállára tegye a kezét.

– Ez mi? – Hátrahökölök, a könyökömet beverem a falba. A büfés közvetlenül mellettem áll, kezében partvis és szemétlapát. A klarinétom tokját rászíjjaztam a hátizsákomra, azt bámulja kíváncsian.

– Hangszer – mondom védekezően.

– Azt látom, de milyen?

– Klarinét.

– Játsszol?

Bólintok. Mégis, mi másért cipelnék magammal egy klarinétot?

– Miket?

Nyilván nem komolyzenére kíváncsi. Felsorolok pár jazz-klasszikust, amikről esetleg hallhatott. Túl sokat azért nem nézek ki belőle, inkább olyan R&B-feje van. Elismerően hümmög, megkérdezi, hogy improvizálni is tudok-e. Nem értem, miért faggat, de rábólintok erre is.

– Van itt egy pub, a Kék oroszlán, ismered? – kérdezi. Megrázom a fejem. – Ma este open mic van. A haverommal megyünk, ő trombitál, én bőgözöm. Van kedved becsatlakozni?

– Persze – mondom olyan rutinosan, mintha minden este más városban lépnék fel.

Elképzelhető, hogy egy jéggel teli fürdőkádban ébredek fel holnap reggel, és hiányozni fog a fél vesém, de talán még úgy is jobban járok, mintha a peronon fagyoskodnék egész este. Zsebre vágom a telefonomat, a büfés a sarokba állítja a partvist, és felveszi a kabátját.

– Jason – mondja, és kezét nyújt.

– Rob – felelem. – Robert Miller. – Azt hiszem, ez egész jó művésznév lenne. Tényleg minden jobban hangzik angolul.

A lámpák fénye halványabb, mint korábban, de az is lehet, hogy csak a köd sűrűsödött össze a házak között. A városközpont felé tartunk. Eljátszom a gondolattal, hogy találkozom Katával és a francia fickóval, de annyi hely van a városban, hogy erre azért nincs túl sok esély. Mióta elindultunk, Jason beszédesebb. Nagyjából minden harmadik mondatát értem. Azt hiszem, egy ismerőséről mesél, aki valami nagyágyú dobos lehet.

– Te itt tanulsz? – kérdezi.

– Nem, csak meglátogattam valakit.

– És most hol van az illető?

– Nem jött ki jól a lépés.

– A csajod volt? – Bólintok. Szerencsére megérkezünk a Kék oroszlánhoz, és nem faggat tovább.

A színpadon zsiros hajú lány áll egyszálgitárral. Játszani nem nagyon tud, de meglepően mély és erős torokhangon énekel. Jason leinti az egyik felszolgálót, és megkérdezi, hogy hol tölthetem a telefonomat. Most már majdnem biztos vagyok benne, hogy nem szervkereskedő. Deannel, a trombitással a pulnál találkozunk. Húsz éves lehet, raszta haja van és karvalyorra. Amíg dumálunk, ő három töménytet megiszik. Én a helyében ezek után a számat sem találnám meg a hangszerrel, de ő teljesen józannak látszik. Aztán felállunk, és óvatosan zenélni kezdünk. Percek óta tornáztatom az ujjaim, de az elején még kicsit merevek az ízületek. Azért nincs gáz, lassabb számokat játszunk, *Summertime*-ot, *Funny Valentine*-t, szokjuk egymás társaságát. Jason megbízható, ha nem is briliáns, Deannel zenélni meg kifejezetten szórakoztató. Lassan belemelegedünk, az asztaltársaságokból közönség formálódik. Egy csinos, szőke lány közelebb jön a színpadhoz, kezében vaku villan. Épp a *So what* közepén járunk, amikor az egyik felszolgáló odalép hozzám.

– Bocs, de már negyedszer csörög a telefonod – mondja.

Befejezem a strófát, jelzem Deannek, hogy átadom neki a szólót, aztán leugrom a színpadról. Anya hangja kemény, de örülök, hogy ő hívott, mert apa valószínűleg még dühösebb. Bocsánatkéréssel kezdem, de nem hallgat végig. Apa talált egy régi cimborát Londonban, nála lakhatok péntekig, amikor a repjegyet szól. Átküldi a címet, az alapján megtalálom. Nem túl jó környék, úgyhogy a szállásadóm nélkül ne csavarogjak. Nagyon reméli, hogy maradt még pénzem, és a jövőben nem lopásból tervezem fenntartani magam. Erre megint bocsánatot kérek.

Most már meghallgat, a hangja is megenyhül. Azt mondja, a pszichológus barátnője írt egy igazolást az iskola igazgatójának. Bár a karnagy a véremet akarja, valószínűleg kapok még egy esélyt, de mindenképpen készüljek fel egy komolyabb beszélgetésre.

Közben Jason tolt egy klassz szólót, most meg Dean improvizik. Friss, pattogós a ritmus. Ezután pont jó lesz egy líraibb, bossa nova lezárás klarinétal.

– Most le kell tennem, anya, fellépés van – mondom, már a zenére figyelve.

– Milyen fellépés? Hol vagy? – kérdezi.

– Egy pubban, és semmi különös, csak egy jam session helyi arcokkal. Hallod, nem?

– Igen, persze, hogy hallom, de nem gondoltam, hogy te is...

– Most megyek.

– Akkor még ma jelentkezel apád barátjánál, ugye?

– Ma nem, csak holnap. Már elment az utolsó vonat, de ne aggódj, majd meghúzom magam valahol.

– Vigyázz magadra! – Hirtelen nagyon megsajnálom, amiért aggódnia kell értem, de tudom, nem akarná, hogy másmilyen legyek. – Örülhetsz, hogy apád muzsikos, és mindenütt vannak barátai – teszi hozzá.

Kinyomom a hívást, a pultra dobom a telefonom, és a színpad felé sietek. Nem kerülök a lépcső felé, oldalról ugrom fel az emelvényre. Kezembe simul a klarinét. Dean felfújt arca vörös, a szeme mosolyog. Jason rám kacsint. *It takes two to tango*, olvasom le a szájáról, ahogy elkezdi a felvezetést. Azt hiszem, most tényleg örülök.